

HOE STAAT HET MET DE STAAT?

Toen de Staat nog niet in die mate het instrument was van de bezittende klasse, tot onderdrukking van het arbeidende volk, als dit thans het geval is, zongen de socialisten: „De Staat verdrukt, de Wet is logen.” Nu die Staat de macht is, waar het strijdende proletariaat altijd en overal mee in conflict komt, nu bekleden de „voormannen” uit de „beweging” hoge baantjes in dat eertijds vervloekte apparaat en krijgen met de handlangers van de Vakbeweging hun welverdiende ridderorders.

Ondertussen strooit men met kwistige hand het zand in de ogen der goedgelovige volgelingen en smooit hen voor, dat er op deze wijze zo ontzaglijk veel op sociaal gebied voor de massa is bereikt.

De Stalinisten hebben het zelfs zo ver gebracht, dat ze van de Sovjet-Staat spreken en het lijkt wel, of het in niemand's hersenen opkomt, dat dit de grootst mogelijke onzin is, zoets als „een dronken geheelonthouder”! Een gemeenschap, die opgebouwd is volgens het sovjet-principe, dus vanuit de bedrijven, is juist het tegen-gestelde van een staat, waar de macht van bovenaf uitgeoefend wordt.

Merkwaardig is de houding van de Katholieke Kerk, die een internationale macht is en toch haar positie moet bepalen ten opzichte van de nationale machtsformaties.

De Katholieke Professor Romme, die hier aan de politieke touwtjes trekt, is vanzelfsprekend stapelgek met die Nederlandse Staat.

In zijn blad, De Volkskrant, van 28-4-'49 schrijft hij een artikel over de vrijlating van politieke delinquenten, waaruit duidelijk blijkt, dat het de heren niet gaat om de vraag of een stelletje individuen zich tijdens de oorlog erger dan beesten tegenover mannen, vrouwen en kleine kinderen gedragen hebben. Ook niet of een groep gajes, dat de leiding had en heeft in de productie, zich met behulp van de bezettende macht wist te verrijken. Neen, het volgende citaat laat glashelder zien waar het bij hem om draait:

„Een dergelijk vrijbriefje aan al degenen, die zich nu al opmaken om in een toekomstige oorlog zich te scharen in een vijfde colonne of hun dekking daarachter te zoeken, gaat naar onze mening ook met het oog op de toekomstige veiligheid van de Staat alle perken te buiten.”

sche kracht erkent, verdient dezelfde kwalificatie.

Wij beseffen volkomen, dat wij daarmee lang niet alles hebben gezegd ten aanzien van echte eenheid van actie van het proletariaat. Wij zullen daarover meer moeten schrijven. Maar dit ene staat voor op: Er komt geen eenheid van actie, zolang de arbeiders zich laten overheersen en verdelen door politieke organisaties, die de arbeiders alleen willen gebruiken voor eigen, of kapitalistische doeleinden. Bij iedere poging de strijd te beheersen of te verzwakken moeten de arbeiders leren deze organisaties toe te voegen: handen af van onze arbeiders-eenheid!

Dan komen we door de nood van de tijd tot eenheid van actie!

Daarom wil de Katholieke Leider niet alle delinquenten in vrijheid stellen. Hier wordt niet over ERBARMEN en VERGIFFENIS gesproken. De veiligheid van de Heilige Staat! In verband met het dreigende Russische gevaar.

In dit verband is het leerzaam en aangenaam eens het oog te richten op de geschiedenis, als we ons afvragen of de geloofsgenoten des heren Romme altijd zulke brave Staatsaanbidders zijn geweest.

De Guy Fawkesdag wordt in Engeland elk jaar op 5 November braaf gevierd. Guy Fawkes was de Staatsgevaarlijke Katholiek, die ter dood gebracht werd, omdat hij een stelletje andere gelovigen in 1603 door een lading buskruit het hele Engelse Parlement (behalve de Roomse afgevaardigden) met koning Jacobus I erbij in de lucht wou laten vliegen. Ze hadden, net als later de Russische revolutionairen, die een aanslag op de Czaar wilden doen, een onderaardse gang gemaakt vanuit een dichtbijzijnd perceel.

Het is allemaal zo klaar als een klontje:

Sexualiteit en Maatschappij

(Ingezonden)

Mag ik naar aanleiding van het artikel over Sexualiteit en Maatschappij mijn beschouwingswijze er tegenover stellen, zo kort als het mij mogelijk is?

De schrijver er van rekent niet met de ontwikkeling van de mensheid. Vroeger, toen de mensheid nog instinctief was en volken vormde, paarden op gezette tijden de leden van de familie (broers en zusters b.v. ook), van de stam, van het volk onderling en was er van een huwelijk nog geen sprake (het matriarchaat).

De mensheid werd van instinctief, verstandelijk, waarbij de volken in individuen uiteenvielen, die zelfstandig hun weg in het leven moesten zoeken en daardoor egoïstisch werden. De man werd eerder verstandelijk-egoïstisch dan de vrouw. Hij koos zich uit de vrouwen van zijn stam, of zijn volk meerdere vrouwen, om er mee te paren, die zijn eigendom werden. De keuze daarvan werd door de lichaams-eigenschappen van de vrouw bepaald. Eerst als de vrouw ook verstandelijk-egoïstisch wordt, ontstaat het monogame huwelijk, dat door de vrouw en de man beide wordt gewild (jaloezie) en waarin naast het lichaam de geest aandeel heeft.

De verstandelijk-egoïstische mens wordt intuïtief-liefdevol, een proces, dat nog geheel in de aanvang is. Het socialisme is er o.m. een symptoom van.

De verstandelijk-egoïstisch geworden maatschappij, de materialistisch-kapitalistische van heden, vormt een stuw in de stroom der ontwikkeling, die een chaos doet ontstaan waarin door de wereldoorlogen en wereldcrisisen vroegere vormen weer naar boven komen, (b.v. het völkische van de instinctieve mensheid, dat in de verstandelijk-egoïstische maatschappij tot nationalisme werd). Omdat het normale liefde leven heden geen bevrediging kan vinden, komt het oude veelvrouwen-

Daar, waar de Staatsmacht het Rooms belang kan dienen, zijn zij de verdoemers van de staatsgevaarlijken. Maar is die staat niet naar de Katholieke zin, dan zijn zij de Staatsvijanden, en schreeuwen ze moord en brand over geloofsvervolgung.

Niet alleen achter, maar ook vóór het IJzeren Gordijn is de Katholiek primair gehoorzaamheid verschuldigd aan Rome, aan de Paus.

In de Volkskrant van 3 Mei 1949 lezen we, dat Paus Pius XII een schrijven heeft gericht tot de Duitse Kardinalen en Bisschoppen in verband met de opstelling van een grondwet voor de West-Duitse Federatie.

De Paus besluit: „Niets zou ons dieper treffen, dan er getuige van te moeten zijn, dat bepaalde kringen van Duitsland aan de reorganisatie van de staat een fundament te grondslag zouden leggen, dat hen node of onopzettelijk imitators van een mislukt staatsstelsel zou maken.....”

En als de Paus eventueel zo erg getroffen mocht worden, zullen de Katholiek en dan de voortreffelijke, gehoorzame staatsaanbidders zijn?

en veelmannendom uit het matriarchaat weer te voorschijn. De neiging daartoe ligt op de bodem der ziel van alle mannen en alle vrouwen. Doch even reëel is in de huidige mens het verlangen naar een niet door het lichaam maar door de geest bepaald monogaam huwelijk, dat in de lijn der ontwikkeling ligt.

Door uit het heden alleen te willen afleiden de mogelijkheid tot oplossing der maatschappelijke problemen, waarvan het sexuele er een is, tracht ge in de kapitalistische maatschappij het leven voor de huidige mens dragelijk te maken. Dat lijkt voor de verstandelijk-egoïstische mogelijk te zijn, doch het is revisionisme waarmee onze nood niet kan worden gelenigd. Eerst in een socialistische maatschappij kan het sexuele probleem worden opgelost. De sexuele nood moet ons aansporen de maatschappij te veranderen, van kapitalisme in socialisme, en ons zelf van verstandelijk-egoïstisch tot intuïtief-liefdevol op te voeden, niet af te dalen tot het instinctieve van vroeger.

(Antwoord volgende week. Red.)

Geen nationale collectebus,
Maar Spartacus op de Vesuvius!

Uw bijdragen verwacht:

Jac. Rijpkema, den Haag, Stortenbekerstr. 7
of Uitgeverij „De Vlam”, Amsterdam Zd 2

28 MEI 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 22

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

De Vrijheid wordt niet gegeven, maar genomen!

Deze titel, lezer, is niet van ons. Straks zullen wij mededelen van wie zij afkomstig is. Intussen sluit zij merkwaardig aan op de zo vaak in de revolutionaire arbeiderskringen gebruikte uitspraak: „De bevrijding van de arbeidersklasse moet het werk van die klasse zelf zijn.” Alle staatkundige partijen, ook die van de sociaal-democratie en het Leninisme en Stalinisme, verwerpen, ook wanneer sommigen zeggen ze theoretisch te aanvaarden, deze stelling in de praktijk. Dat treedt pas goed aan het licht, zodra door ons wordt uitgesproken, dat de arbeidersklasse zich alleen met succes tegen de voortdurende verlaging van haar levenspeil en tegen uitbuiting in het algemeen kan verzetten, wanneer zij zelfstandig van de plaats uit waar haar economische macht ligt, de bedrijven, de strijd gaat voeren. Vooral wanneer daarbij wordt gesteld, dat zodanige strijd op de duur leiden moet tot zo grote kracht van het proletariaat, dat het de macht in het economische en dus maatschappelijke leven aan zich zal trekken, dan staan alle staatsocialisten op hun achterste benen. Met die stelling immers staat of valt de gehele betekenis van de parlementaire politiek en ook van de „socialistische staat” onder leiding van de revolutionaire partij.

„Het proletariaat zelf”, is dan de rede-nering, dat kan niet anders dan een waandenkbeeld zijn. Daartoe zal de klasse nimmer de kracht kunnen opbrengen. Voor de verovering van de macht is nodig, dat de arbeiders vertrouwen hebben in een partij, wier kopstukken voldoende bekwaamheid bezitten om de revolutie te voltooien en het socialisme op te bouwen.

Het hangt er dus maar van af, of die te „domme” arbeidersklasse de juiste

keuze uit de diverse partijen zal doen om, hetzij langs democratische, dan wel langs revolutionaire weg, de echte, goede, ware socialistische partij het socialisme te doen verwezenlijken. Helaas was die arbeidersklasse tot nu toe zelfs zo dom, dat zij niet eens de goede keus kon doen en dus altijd weer bedrogen uitkwam.

Er ligt dus naar onze opvatting weinig garantie in deze maatschappijbeschouwing, dat de arbeidersklasse werkelijk eens de juiste partij kiezen zal. En zelfs, indien dit zou plaats vinden, wie garandeert ons dan, dat de bekwame partijleiders tot staatsleiders geworden, in dezelfde of andere samenstelling van personen, niet weer opnieuw macht gaan uitoefenen over de werkende massa, deze de vrijheid niet geven? Inderdaad, „de vrijheid wordt niet gegeven, maar genomen”! En om ze te nemen heeft de klasse macht, eigen macht nodig. Wat in Rusland plaats vond, en wat de democratische socialistische elders vertonen, moest toch wel een overtuigend bewijs zijn, dat er niets gegeven wordt.

De gedachte om het onderwerp eens van deze kant te belichten, kwam bij ons op, toen wij, de ontwikkeling van de gebeurtenissen in Indonesië nog eens nagaande, ook een artikel onder ogen kregen van..... pater Dr. De Bruin, die de kolonialistische politiek van Nederland bestrijdende in..... de Linie van 6 Dec. 1946, en de geschiedenis van andere revoluties in de beschouwing betreffende, concludeerde:

„En zelfs deze revoluties kunnen niet anders doen dan gewelddadig

ratificeren (bekrachtigen), wat in de werkelijkheid al gegroeid is.”

En iets verder:

„Onafhankelijkheid van overheersende volkeren wordt niet gegeven, maar genomen. Als het gegeven moet worden is het een teken, dat het volk nog te onervaren of te zwak is om zichzelf te besturen.”

Wij kunnen niet anders verklaren, dan dat wij het ditmaal met pater De Bruin eens moeten zijn. Of hij het met ons eens zal zijn, wanneer wij verklaren, dat deze uitspraak ook ten volle geldt voor de bevrijding van de arbeidersklasse en de verwezenlijking van het socialisme, wagen wij te betwijfelen. Maar, dat hij zich echter, door b.v. de Franse revolutie als voorbeeld te kiezen, op buitengewoon glad ijs heeft gewaagd, staat voor ons vast.

Intussen is het naar voren brengen van deze gedachte buitengewoon belangrijk. Immers, de conclusie voor de arbeidersbeweging kan slechts zijn, dat elk stuk arbeidersstrijd, elk stuk strijd om macht van de arbeiders zelf een stap is in de richting der bevrijding, een stap naar het socialisme. Hetgeen ons er nog niet toe brengt te besluiten als parool uit te geven: Staak maar raak. Maar dit is een ander onderwerp, waarop wij nog wel eens terugkomen.

En wanneer pater De Bruin vaststelt: „Het lot der rijken (staten) is het noodlot van te vergaan”, dan stellen wij vast, ook het lot van de maatschappijvormen, ook dat van het kapitalisme is te vergaan. Wanneer dat lot „geratificeerd” zal worden, hangt af van onze klasse, die daarvoor ook nu reeds in de strijd om de macht staat.

Voor eenheid van actie
en
zelfstandig klasse-optreden

Wat betekent eenheid van actie?

Eenheid van actie, dat leerden ons verschillend de conflicten, is alleen op de grondslag van het bedrijf te bereiken, wanneer de arbeiders zich bewust worden van hun gemeenschappelijk belang tegenover allen die hen uitbuiten en alle belemmeringen, die een eendrachtig optreden in de weg staan, terzijde schuiven. Zolang bij de arbeiders religieuze, politieke en vakbewegingsinvloeden overheersend blijven, kan geen eenheid van actie tot stand komen. Natuurlijk zijn wij niet zo naïef te veronderstellen, dat kerk, politieke partij en vakbeweging zo vanzelf zulk een geweldige invloed op de arbeiders hebben gekregen en dat die invloeden ook zo maar in een vloek en een zucht zullen verdwijnen. Om het ontstaan van deze instellingen te verklaren zouden diepgaande beschouwingen en een ver teruggrijpen in de historie nodig zijn. En van tijd tot tijd moet dat dan ook in Spartacus plaats vinden. Maar laten wij er nu mee volstaan vast te stellen, dat de geschiedenis waarover wij spraken een voortdurende strijd om het bestaan te zien gaf en dat daarin steeds sociale groepen, of klassen naar voren traden, die hun ontstaan en bestaan vonden in het feit, dat de leden in het algemeen onder dezelfde maatschappelijke verhoudingen werkten en leefden. Zij waren krachtens hun verkregen maatschappelijke positie en rechten uitbuiters, of behoorden tot degenen, die in de strijd om het bestaan uitgebuit werden. Het bestaan is alleen mogelijk door arbeid en in het algemeen kwam dus steeds de kwestie van uitbuiten en uitgebuit worden daar op neer, dat de uitgebuite klassen beroofd werden van een deel van de door hen voortgebrachte maatschappelijke rijkdom. Wie dit begrepen heeft, weet dat ook organisaties als kerk, politieke partij en vakbeweging alleen verklaard kunnen worden uit de vroegere klasseverhoudingen. Voor hem zijn er geen heilige huisjes en hij vraagt zich steeds weer af: hoe is nu voor ons, uitgebuite arbeidersklasse, de maatschappelijke positie; hoe moeten de arbeiders hun klassenstrijd, hun gemeenschappelijke strijd om het bestaan, voeren; hoe kunnen zij zich tegen hun uitbuiters verzetten en die uitbuiting beëindigen; en wat vinden zij daarbij tegenover zich.

Wanneer wij daarbij tot de conclusie komen, dat de arbeiders als eenlingen sociaal steeds de zwaksten zullen zijn, dan dringt zich de noodzaak van eendrachtig optreden van de arbeiders aan ons op. Alles wat die eendracht in de weg staat, moet terzijde worden geschoven. Dat eist de geschiedenis van deze tijd van de arbeiders.

Waar brengt de arbeider de maatschappelijke rijkdom voort? In het bedrijf. Waar wordt hem een deel van die productie ontfond? In het bedrijf. Waar ligt zijn maatschappelijke betekenis en dus zijn kracht? In het bedrijf. Waar moet hij dus zijn arbeiders eenheid vinden? In het bedrijf!

Alle in loondienst werkende bedrijfsgenoten ondergaan hetzelfde lot van uitgebuit te worden, zij het dan dat die bij de één misschien wat brutaler en grover plaats vindt dan bij de ander. Hun strijd om het bestaan eist, dat de arbeiders

leren, dat zij zich in het bedrijf een eenheid voelen, ja weten. Bewust uitgesproken en gevormd, of niet, hun klasse-organisatie moet gebaseerd zijn op het bedrijf. Een aanval van de uitbuiters op een deel van de in het bedrijf werkenden, zelfs op één of een paar bedrijfsgenoten, is een zaak die allen treft en waartegen principieel het verweer van allen moet gericht zijn. Natuurlijk houdt het nog niet in, dat in elk geval tot staking moet worden besloten. Bij zulk een beslissing wegen ook nog andere argumenten. Maar wel betekent het, dat b.v. in een bouwonderneming de opperlieden, de metselaars, de timmerlieden, de loodgieters, de stucadoors enz. allen tezamen de bedrijfsgenoten zijn. En geen kerk, geen partij, geen vakbond, mag in staat zijn die eenheid te breken.

Tot dusverre spraken wij in dit artikel niet over de staat. Maar in de moderne tijd is de invloed van de kapitalistische staat, onverschillig of de minister-zetels worden bezet door mensen die zich „socialist” of „communist” noemen, in het bedrijfsleven buitengewoon groot. De lonen en arbeidsvoorwaarden worden steeds meer ontrokken aan de beslissing van de gewone bedrijfsleiding. Het hele maatschappelijke leven van een land wordt langzamerhand tot één grote organisatie gemaakt. De afzonderlijke bedrijven krijgen het karakter van dochterondernemingen van een grote naamloze vennootschap, de staat. En op zijn beurt is de staat weer afhankelijk van het wereldkapitaal, of een super-staat.

Daarom is arbeiders eenheid in elk afzonderlijk bedrijf niet meer voldoende. De arbeiders, die streven naar de eenheid van de bedrijfsgenoten, moeten gaan beseffen, dat de belangen waarvoor zij strijden dezelfde zijn als die van de arbeiders in andere bedrijven. Eenheid van actie eist dus, dat wij ons van bedrijf tot bedrijf, van land tot land verenigen. Dat laatste wil zeggen, dat de verbandingen van de verschillende bedrijfsgemeenschappen over alle grenzen heen moet gaan. Dat is de grote betekenis van zelfstandige eenheid van actie van de arbeidersklasse. Dit is het groeiende inzicht van een komende nieuwe werkelijke arbeidersbeweging.

FRAGMENT UIT

„DE DRUIVEN DER GRAMSCHAP”
door John Steinbeck (Ned. uitgave Van Holkema en Warendorf N.V.).

De lente is prachtig in Californië. Dallen, waarin de vruchtbomen bloeien, zijn als de zachtgeurende roze en witte wateren van een ondiepe zee. Dan golven de eerste ranken van de druiven, die aan de oude, knoestige wijnstokken zwellen, omhoog en bedekken de stammen. De volle, groene heuvels zijn rond en zacht als borsten. En op de rechte groentekwekerijen staan kilometerlange rijen licht groene sla en spichtige kleine bloemkolen en de groengrijze, onecht uitzierende artisjokkenplanten. En dan breken de blaadjes uit op de bomen en de bloesems vallen van de vruchtbomen en bedekken de aarde met een kleed van roze en wit. De vruchten van de bloesems zwellen en groeien en kleuren: kersen en appels, perziken en peren, vijgen, die de bloem in de vrucht sluit. Heel Californië is een en al leven en voortbrenging, en de vruchten worden zwaar, en de takken buigen lang-

Verantwoording ingekomen bijdragen gedurende de maand Maart 1949.

Door de Amsterdamse agent ontvanger:

a. Vaste bijdragen:

J. B. f 0.50, J. V. f 1.—, J. de G. f 1.—, P. S. f 1.—, Lezers Barentsstraat f 4.24, W. v. d. W. f 1.—, St. H. f 1.—, B. N. f 2.50, W. S. f 4.—, B. R. f 1.—, H. G. L. f 10.—, N. A. f 2.50, allen te A. Totaal f 29.74.

b. Losse bijdragen:

Lezers Spaarndammerbuurt f 10.—, Lezers Staatsliedenbuurt f 1.50, L. v. A. f 2.50, L. v. d. J. f 0.60, allen te A. Totaal f 14.50.

In dat tijdperk werd over de Uitgeverij „De Vlam” ontvangen:

K. T. te Z. f 0.50, L. v. d. B. te V. f 1.—, H. B. te W. a. Z. f 3.—, F. S. te D. f 1.50, A. v. d. H. te B. f 2.—, H. W. te A. f 1.—, J. S. te E. f 1.50, P. v. d. H. te R. f 22.—, J. L. te W. f 1.—, A. de L. te A. f 2.50, R. L. W. te A. f 1.—, E. J. B. te B. f 2.50, F. de R. te R. f 0.65, C. H. te A. f 0.50, V. te A. f 10.—, C. te B. f 8.—, J. C. te A. f 20.—, kleinere giften f 1.95. Totaal f 78.10.

Totaal generaal f 122.44.

Grepen uit de Reconnaitre Literatuur

zamerhand onder het fruit, zodat er steunen onder geplaatst moeten worden om het gewicht te helpen dragen. Achter deze vruchtbaarheid staan mensen met begrip en kennis en vaardigheid, mensen, die experimenteren met zaad, eindelijk de techniek ontwikkelen om grotere oogsten te verkrijgen van planten, wier wortels dan de miljoenen vijanden van de aarde zullen kunnen weerstaan: de mollen, de insecten, de roest, de meeldauw. Deze mensen werken zorgvuldig en eindeloos om het zaad en de wortels te perfectioneren. En dan zijn er de mannen van de chemie, die de bomen bespuiten tegen plagen, die de druiven met zwavel bespuiten, die ziekten en verrotting uitsnijden, en meeldauw en zwakke plekken. Doctoren in preventieve geneeskunde, mannen bij de grenzen, die alles controleren op vruchtenvliegen, op Coloradoevers, manen, die de zieke bomen afzonderen en ze er met wortel en al uithalen, en verbranden, mannen der wetenschap. Maar de

Sexualiteit en maatschappij.

De inzender, die bezwaren heeft tegen de conclusies van het artikel onder bovenstaand opschrift, (zie Spartacus van 21 Mei) zegt, dat deze verkeerd zijn, omdat wij geen rekening houden met de ontwikkeling van de mens. Ik moet dit beslist ontkennen. Onze opvatting van het karakter dier ontwikkeling is echter geheel anders. De inzender CONSTATEERT alleen die ontwikkeling, meer niet. Hij zegt de mens werd van dit tot dat, enz., terwijl wij telkens het maatschappelijk verband leggen. Voorop stellen wij dat de mens moet leven en daarom de natuur nodig heeft. Dit maakt hem van haar afhankelijk en dus onvrij. Wij hebben de mens nooit anders leren kennen dan levend in groepsverband, dus als maatschappelijk wezen. Dit maatschappelijk verband voert nu de strijd om het bestaan, omdat de mens alleen niet tegen de hem vijandige omringende natuur is opgewassen. Als één man voeren zij de strijd tegen wilde dieren, overstromingen en andere natuurrampen. Of de neiging elkaar op te zoeken ouder is dan het maatschappelijk verband, is moeilijk te zeggen. Men ziet bij dieren ook vaak eigenschappen, die geen enkel nuttig doel dienen. Zo kan het met de mens ook zijn geweest. Of hij zijn neiging tot samenzijn reeds bezat, voor hij een samenleving vormde, of dat deze in en door het nut van het samenzijn ontstaan is, is echter niet zo belangrijk. Zeker is, dat deze neiging door het maatschappelijk leven in elk geval zeer versterkt is. Eenmaal door het nut + de neiging, of alleen door het nut tot een maatschappelijk wezen geworden, moet het belang van de enkeling ondergeschikt worden aan het algemeen belang; dat eist de strijd om het leven.

Door het maatschappelijk verband staat de mens sterker, dus minder afhankelijk van de natuur, echter met afhankelijkheid aan zijn verband, zodat de mate van vrijheid evenredig is aan het succes, waarmee de strijd tegen de natuur gevoerd wordt. Want mindere afhankelijkheid van de natuur brengt mee minder strenge verordeningen en regels binnen het verband.

Wat is echter gebeurd? Ten eerste stuitten verschillende tot maatschappijen geworden eenheden op elkaar. Ten tweede ontstonden er in de verbonden scheidingen, die tot eenheden binnen die verbonden werden. Al naar mate de eenheden (nationaliteiten) elkaar in de weg stonden, en binnen het maatschappelijk verband

de scheiding, en daardoor de strijd scherper werd, werd de mens weer minder vrij. Nationaliteiten en klassen werden onderdrukt. Dat de onderdrukten niet vrij zijn, hoeft geen betoog. Doch ook de onderdrukkers moeten allerlei maatregelen toepassen, waaraan ieder van hen zich te houden heeft, zodat per slot niemand meer vrij is. Deze onvrijheid is ten top gevoerd voor onderdrukkers en onderdrukten in het Russische Staatskapitalisme. Van hoog tot laag voelt men zich daar ieder uur van de dag misschien meer bedreigd, dan de oermens met zijn schamele verdedigingsmiddelen te midden van de vijandige natuur.

Van een aardige, met rede begaafde ontwikkeling, die het zo goed met ons voor heeft, ons van weinig vrijheid tot telkens grotere vrijheid doet, is geen sprake. Het is natuurlijk mogelijk, dat de enorme productenstroom, die de fabrieken over de wereld uitstorten, iedere onvrijheid enigszins tempert. Zeker is dit echter niet. Het is uiterst moeilijk te zeggen of de mens nu vrijer is dan in enige vroegere ontwikkelingsperiode.

Zo wordt dus de drang naar individuele bevrediging, die ieder individu eigen is, beperkt door maatschappelijke noodzaak. Zo'n individuele drang is de seksuele. Indien de maatschappelijke vormen in het uitleven dezer sexualiteit in tijd en plaats verschillen, is daarvoor een maatschappelijke oorzaak of liever noodzaak. Van een ontwikkeling van instinctmatig uitleven tot verstandelijk uitleven, zoals de inzender meent, is geen sprake. Wat wij verstandelijke overwegingen noemen zijn niets anders dan de beperkingen, die zede, gewoonte en wet ons opleggen. In de uitdaging: „de keuze daarvan (van een vrouw door een man) werd door de lichaams-eigenschappen van de vrouw bepaald”, zie ik zo'n door de zede opgelegde beperking van de verering van het zinnelijke en in: „het verlangen naar een niet door het lichaam maar door de geest bepaald monogaam huwelijk” een hemelhoge verheffing van de geest boven de stof, die ook weer tot zijn maatschappelijke noodzaak terug te leiden is. Zo'n geestelijke monogame bevrediging der zinnen is geschikt voor oude lieden. Hoe kunnen jonge lieden; wier geest nog lang niet gerijpt is (wanneer is die eigenlijk gerijpt) maar wier sexualiteit zich juist in die tijd, van 14 tot 18 jaar het heftigst doet gelden, hoe kunnen zij een huwelijk, laat staan een geestelijk

monogaam huwelijk aangaan? Of moeten de ouden van dagen hun soms voorschrijven wat zij moeten voelen? Dat zal niet gaan. Zodra de weldadige productenstroom ten bate van de gehele mensheid over de aard wordt uitgestort en de mens zijn eenheid heeft gevonden kan een drang, zoals de seksuele, uit zijn kluisters worden bevrijd. Deze drang onderdrukt gaat niet. Hij kan wel in voor de mens gunstige banen geleid worden.

Wij hebben er reeds op gewezen, dat de huidige maatschappijvorm dit niet toelaat, hoewel een openlijker behandeling van het vraagstuk begint door te dringen. Volwassen mensen gaan thans naar een arts, als de geslachtelijke omgang niet bevredigend verloopt. Dat gebeurde in vroegere tijden niet. Het seksuele verkeer werd als iets zondigs beschouwd. Waarom echter volwassenen wel en jonge lieden niet? De vraag doet ons vreemd aan. Even vreemd als de tegenwoordige behandeling van het vraagstuk door volwassenen onze grootmoeders en grootvaders zou hebben aangedaan. Onze afkeer is ons echter door maatschappelijke noodzaak met de paplepel ingegoten.

Een laatste tegenwerping, die wij wel hoorden is: Maar zal, indien aan de geslachtelijke omgang geen beperkingen worden opgelegd, de vrouw niet als weleer niet eenvoudig door de man gebruikt worden? Ten eerste antwoorden wij met een weder vraag: Waarom zou deze geweldpleging zich alleen op seksueel gebied uiten? De man verdrukte vroeger niet alleen de vrouw op seksueel gebied maar op allerlei andere gebieden. Slechts toen zij een positie begon te krijgen, die de zijne in belangrijkheid en noodzakelijkheid begon te evenaren begon haar ondergeschikte positie een einde te nemen. Van angstige vluchtelingen voor het geweld van de man, die de vrouw eens was, wordt zij de vrouw, die zich als kameraad aan zijn zijde schaart en zich vrij van maatschappelijk vooroordeel uit overleefde vormen vrijwillig overgeeft, wat de geslachtsleedde voor beide partijen tot een grotere genieting maakt.

Waar is de plaats van het O.V.B. in de klasse-strijd?

Bij het beoordelen van de strijd dienen we goed de plaats te onderkennen die de oude vak-organisaties daarbij innemen. De UNIE-organisaties (Modern, Christelijk en Katholiek) volgen door dik en dun de regeringspolitiek en wijzen iedere strijd om lotsverbetering af onder het motief, dat daardoor de opbouw in gevaar komt. Zij bedoelen daarmee, dat het front dat tegen Rusland wordt opgetrokken, wordt verzwakt. Om de onderwerping volkomen te maken dringen zij de arbeiders een publiek-rechtelijke bedrijfsorganisatie op, waarbij iedere zelfstandige strijd aan banden gelegd, zo niet uitgeschakeld wordt. Van de eerste minuut van de strijd af vinden de arbeiders dan ook deze organisaties tegenover zich. De strijd der arbeiders noemen ze een communistische rel.

De C.P.-E.V.C. daarentegen ziet in elke actie, hoe klein deze ook is, een versteviging van het Russische front, mits die onder haar, gecamoufleerde, leiding staat. De intriges die daarbij door de E.V.C. worden toegepast, voeren de arbeiders naar het alop van moedeloosheid, omdat hun zelfstandig optreden bij iedere actie, stuk gemanoeuvereerd wordt. Heel duidelijk is dan ook te zien, dat in de huidige vorm de strijd van de arbeidersklasse dienstbaar wordt gemaakt aan een van beide fronten. Niets schuwen deze organisaties meer, dan het zelfstandig optreden van de arbeiders, omdat alleen zulk een optreden van de klasse in staat is dit net van leugen en onderdrukking vaneen te scheuren.

Waar is in dit proces de plaats van het O.V.B.?

Van groot belang is zijn propaganda om op de grondslag van het bedrijf tot organisatie te komen, om daarmee de arbeidersmacht te bevorderen. Steeds meer groeit het begrip, dat om tot betekenisrijke strijd te komen aan de eerste voorwaarde moet worden voldaan, n.l.: de een-

Vervolg op pag. 4, 1e kolom

Eén voor Twee

Een betaald proefabonnement is een buitengewoon goede steun voor ons blad.

Steun en propagandá!

Het N.V.V. zegt:

„De planmatige economie werd bevorderd door de grote bereidwilligheid tot samenwerking tussen werkgevers- en werknemersorganisaties.....”

„Het zal ongetwijfeld mogelijk zijn bij verdergaande beheersing van het loon- en prijzenpeil en het daardoor voorkomen van arbeidsloosheid, de productie per arbeider op te voeren.....”

„Het college van Rijksbemiddelaars is verplicht alvorens collectieve arbeidsovereenkomsten goed te keuren bindende loonregelingen vast te stellen.....”

„Hierbij dient opgemerkt te worden, dat het college van Rijksbemiddelaars steeds het standpunt heeft ingenomen, dat zij weigert te bemiddelen of een loonregeling op te leggen zolang een staking voortduurt.”

„Door de drie werknemersvakcentra- len, het N.V.V., de N.K.A. en het C.N.V., welke in de stichting van de Arbeid met de werkgeversvakcentrales samenwerken, werden na de bevrijding geen (cursief van Vermeulen zelf) stakingen afgekondigd.”

(Prae-advies Benelux-conferentie van de moderne vakcentrales.)

Conclusie: iedere arbeiderswil uitgeschakeld!

Vervolg van pag. 3

heid in het bedrijf. Verschillende acties, na de oorlog gevoerd, gaven dit beeld reeds te zien. Hierop zal door het O.V.B. steeds het zwaartepunt gelegd dienen te worden verbonden met de gedachte van, het strijden onder eigen leiding, omdat dan pas bedrijfseenheden tot stand kan komen. Hierin kan dan ook de grote betekenis van het O.V.B. liggen. Daarbij moet de huichelachtigheid van de bestaande organisaties, die hun plaats in de fronten van de grote machten hebben gekozen, fel bestreden worden. Immers zij voeren de arbeidersklasse van de ene nederlaag naar de andere.

Het O.V.B. zou in betekenis een sprong vooruit maken, wanneer het in die zin zich stelt tegenover de beide machten.

Wanneer het O.V.B. beide imperialistische fronten afwijst, keert het zich tevens tegen de middelen waarvan de vertegenwoordigers van die beide fronten zich bedienen om tot macht te komen en stelt daartegenover het eigen klasse standpunt om daarmee de grondslag te leggen voor de juiste nieuwe vormen van de strijd. Hierin bestaat geen gemene deler.

Het standpunt van het O.V.B.-bouwvak b.v. in de actie van de stucadoors, plaatst deze organisatie niet boven het E.V.C.-uitgangspunt, beperking van het conflict tot het beroep, en het leggen van het zwaartepunt op de steunactie. Alsof steun alleen in staat zou zijn om tot overwinning te komen. De onklarheid treedt hier duidelijk naar voren.

Als het O.V.B. echter arbeidersbeweging voor staat, dan moet ook in zijn propaganda tot uitdrukking komen, dat alleen het zelfstandig klassefront in staat is verbetering af te dwingen. Het bevorderen van de bedrijfseenheden is reeds een reële factor; het doel van het O.V.B. moet verder liggen.

Wij lezen o.a. in een manifest van het O.V.B., dat is uitgegeven tijdens de laatste Amsterdamse havenstaking:

„Vormt in het bedrijfsleven uw eigen strijd-organisaties. Legt de verbanden tussen alle strijdformaties die zich in de bedrijven vormen. Bouwt aan een nieuwe zelfstandige arbeidersbeweging. In het O.V.B. zult ge daarvoor steeds een trouwe bondgenoot vinden.”

Dit zou onder alle omstandigheden de taak van het O.V.B. moeten zijn. Een dienende taak in het zelfstandig worden van de arbeidersstrijd. Niet het streven naar eigen leiding en macht, gepaard gaande met concurrentiestrijd tegen de andere organisaties, maar het stimuleren der eenheid die nodig is en uitgaat boven de organisaties.

Deze geest is in staat opnieuw perspectief te brengen, waar nu lauwheid heerst en kan krachten tot ontwikkeling brengen, die aan het bestaan van het O.V.B. een stevige basis geeft. De komende propaganda van het O.V.B. zou daaraan dienstbaar gemaakt kunnen worden.

De E.V.C. zegt:

„Zaak is echter, dat deze comité's van actie niet op eigen kracht gaan werken, doch dat onze invloed hierin verzekerd is.”

(Circ. 6-5-49 A.B. Werkers i. h. Bouwbedrijf.)

Ook zij wil ons dus onderwerpen!

Pinkster-Mobilisatie Hollandse Rading

Programma luidt als volgt:

Zaterdagavond:

8 uur Opening. Kameraadschapsavond met medewerking van alle deelnemers. Samenhang onder leiding van de muziekgroep van de jeugd.

Zondagochtend:

10 uur. Lezing door Ge Nabrink over „Maatschappelijke problemen psychologisch belicht” waarin samengevat het standpunt van Dienstweigeren en verantwoordelijke productie. Daarna discussie, welke indien nodig des middags wordt voortgezet. Verder gezamenlijke wandeling.

Zondagavond: Operaconcert afgewisseld met klassieke dansnummers (Russische en Tarantola). Medewerkeren zijn: Mevr. Mars - sopraan; Lya Wit - alt; Cor Snelders - tenor; Joh. te Slaa - bas en Katrien de Rooy - begeleiding. Danseres naam niet bekend.

Maandagochtend:

Ochtendwandeling. 10 uur lezing door Hiemstra over „Organisatie van de arbeiders in deze tijd.” Daarna discussie.

Maandagmiddag:

Openluchtspel. Uit te voeren door de leken- spelgroep van de jeugd, onder regie van Joh. te Slaa. Daarna sluiting.

Zoals U ziet, een goed en gevuld programma. Wij verzoeken een ieder die zich nog niet voor deelname heeft opgegeven, dit nu direct nog even te doen. Dit is nodig in verband met de slaapplaatsen, warme maaltijden enz. Hier volgen nogmaals de deelnemerskosten deze zijn voor slapen in het kamphuis f 3.50 en voor kampeerders f 2.75 per persoon. Kinderen beneden 15 jaar betalen alleen de kostprijs voor slapen, deze zijn voor het kamphuis f 1.70 en voor kamperen f 0.90. Warme maaltijd kost f 0.75. Brood enz. is op het terrein verkrijgbaar. Ieder moet zorgen voor eigen drink- en eetgerei. Kampeerders dienen een lege strozak mede te brengen. Het ligt voor de hand, dat niemand zijn muziekinstrument vergeet en ieder deelnemer zorgt voor een goed humeur.

Voor de Amsterdammers dient nog vermeld, dat de fietsers Zaterdagmiddag om 4 uur ver-

trekken vanaf de Berlagebrug. Allen dus op tijd present. Opgave en deelnemerskosten te zenden aan J. Hoogeveen, Middenweg 117, Haarlem. Giro 228268, voor 1 Juni a.s. De Commissie.

Socialistische Zomerdag

Nu onze kameraadschapsavond achter de rug is, hebben wij naar aanleiding van het succes besloten om a.s. Zondag 29 Mei een gedeelte van het Amsterdamse bos in bezit te nemen!!

Er wordt natuurlijk gezorgd voor een aantrekkelijk programma, waarbij vanzelf de kinderen niet worden vergeten. Zij die in het bezit zijn van een muziekinstrument kunnen dat gerust meenemen. Verder wordt gezorgd voor, drinken, zodat de deelnemers kunnen volstaan met het meenemen van een beker of kroes.

Het ligt in de bedoeling om een fiets- en bootploeg te vormen.

Voor de fietsers gelden de volgende vertrekpunten:

Voor West, Noord en Centrum verzamelen 9 uur Kwakersplein. Voor Oost en Zuid 9 uur Roelof Hartplein bij het K.L.M.-woonhuis. Zij ontmoeten elkaar dan bij het Haarlemmermeerstation.

Voor de varengasten: Verzamelen bij het vertrekpunt van de boot om 9.30 uur op de Schinkelkade hoek Vaartstraat, te bereiken met lijn 1, 2 en 16. Lijn 1 en 2 uitstappen Amstelveenseweg. Lijn 16 eindpunt.

De kosten voor de boot zijn: volw. f 0.50 retour, kinderen f 0.30.

Voor allen geldt: goed humeur en prachtig weer mede te nemen.

Het O.V.B. zegt:

„Strijd is er en strijd zal er in sterkere mate komen en daaruit groeit de noodzaak van bedrijfsgewijze eigen organisatie der arbeiders. Op deze wijze kan een nieuwe arbeidersbeweging groeien. Een beweging gebaseerd op de strijdeenheid, uitgaande boven elke verdeeldheid naar politieke en godsdienstige gezindheid en bezield door de wil der arbeiders, zelf de gehele beweging te dragen.”

„Vormt in het bedrijfsleven Uw eigen strijdorganisatie.”

„In het O.V.B. zult ge daarvoor steeds een trouwe bondgenoot vinden.”

(Manifest 31 Januari 1949.)

Accoord, van Putten, maar zeggen en doen! Laten de O.V.B.-ers begrijpen, dat dit consequenties eist, die strijdij zijn met de versleten vakbondsbegrippen.

Kameraadschapsavond Amsterdam

Wij misten de gelegenheid in dit nummer een verslag te brengen van deze bijzonder goed geslaagde avond. De volgende week zal er aandacht aan worden besteed.

4 JUNI 1949

PRUS 12 CENT

9e Jaargang No 23

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgros 168797 te A'dam

De Nieuwe Koers!

Bijkans vier jaren heeft het Nederlandse kapitalisme gepoogd in Indonesië zijn gezag te herstellen. Onvoorwaardelijk had het in 1942 voor de Japanse macht moeten capituleren en daarmee was het van de Oost-Aziatische kaart geveegd. Nieuwe verhoudingen ontstonden. Feitelijk en ideologisch was aan de blanke overheersing een einde gekomen. Op zijn beurt was in 1945 Japan ineengestort.

De nationale vrijheid was in Indonesië uitgeroepen en de republiek voerde zijn bestaan sedert enige maanden. Zwoel was ook de lucht van sociale vrijheidsgedachten, die leidden tot de in bezitneming door de arbeiders van cultures en bedrijven. Onder deze omstandigheden ving het Nederlandse kapitalisme zijn pogingen aan om zijn gezag in deze gebieden te herstellen.

Het is interessant in van Mook's „Indonesië, Nederland en de wereld” te lezen, op welke wijze hij en zijn naaste medewerkers op een goede, of kwade, dag van September 1945 per vliegtuig in Batavia arriveerden.

„Rood-witte vlaggen vrijwel overal, om duidelijk te maken, dat bestuur en openbare diensten geheel in republikeinse handen waren en daarin door het geallieerde hoofdkwartier waren gelaten. Zelfs hadden enige optimisten (!!) op een groot deel van de stenen kantoorgebouwen en woningen rood-witte papiertjes geplakt met „milik republiek” (republikeins eigendom), wel de eenvoudigste methode van nationalisering, die tot dusverre in de wereld was vertoond.”

„Het grote erf (van het landvoogdelijk paleis op het Koningsplein) en de gebouwen waren echter volledig uitgestorven, (daar was het Japanse opperbevel gevestigd geweest) zodat wij ieder met ons koffertje rondwaalden, totdat wij een geschikte kamer hadden gevonden.”

Zo arriveerden de reizigers in koloniaal gezag. Wie zich nu nog even indenkt hoe ap voor stap, en, toen langzamerhand uit

Nederland troepen kwamen, met militaire maatregelen, de republiek werd teruggedrongen, zodat nu onderhandeld wordt over de vraag, of de republikeinse regering het beperkte gebied van de residentie Djokjakarta weer onder haar gezag zal krijgen, die is het volkomen duidelijk, waar de agressors moeten worden gezocht.

Die conclusie is dus mogelijk zonder alle redevoeringen, overeenkomsten enz., na te gaan.

En nochtans, Nederland heeft de weg terug moeten inslaan. Al de offers aan vermisten, gewonden, psychisch gestoorde en gevallen, zowel aan Nederlandse als aan republikeinse zijde, zijn tevergeefs geweest. De weg terug moest worden ingeslagen. Daarvoor was de bemoeienis van Dr. Van Royen nodig, de Nederlandse pleitbezorger in de Veiligheidsraad; de man die uit de aard van de zaak de internationale verhoudingen kent.

En onder de druk van de internationale verhoudingen zwijgen en aanvaarden al de Nederlandse grote politici, van Drees tot Romme, van Stikker tot Welter. Maar zij blijven aansprakelijk voor alle offers. Dr. Beel verdwijnt, Spoor derailede, terwijl direct daarop zijn leven door een hartaanval eindigde. Nu kan de internationale pers ons de oren doen tuiten over het uiteindelijk wijs en verstandig besluit van de Nederlandse regeerders. Maar de offers blijven.

Oost-Azië is in beroering. De miljoenen opstandigen golven over China. Burma en andere Oosterse landen verkeren in gisting. Het imperialisme moet andere wegen gaan om de massa's aan zijn uitbuiting te onderwerpen. Zorg rijst bij de heersers der wereld over de vraag of dit nog langer mogelijk zal zijn. Zij zijn daarom bereid de nationale onafhankelijkheid der Oosterse landen te erkennen, indien de sociale bovenlaag daar op zich neemt de in beweging gekomen opnieuw te knielen. Lukt dat, dan zijn daaraan voor Amerika, dat de toon aangeeft bij de Westerse machten, grote voordelen verbonden. De Nederlandse bezittende klas-

se, dat was hun aller wezenlijk verwijt, had dit veel vroeger moeten beseffen. Maar tenslotte, er is meer vreugde over één van zijn dwalingen weergekeerde zondaar dan..... enz. Vandaar de lof, die heden Nederland oogst.

Intussen, de nationale politiek van Nederland moge zijn afgesloten, het gaat de imperialisten nu om verdere belangrijke doeleinden. Thans is de vraag: hoe wordt Indonesië zo snel mogelijk ingeschakeld in de Westerse invloedssferen? Daarbij zullen de leidende nationalistische partijen. Daarom kon men de republikeinse leiders niet ontberen. En deze zullen op hun beurt hun bruikbaarheid moeten bewijzen, vooral bij het herstellen van „normale” kapitalistische verhoudingen en dus bij het liquideren van radicale sociale legergroepen en bedrijfstoestanden, waarbij arbeiders en boeren zich in machtsposities hebben geplaatst en de bedrijven zelf geheel of ten dele beheersen. Reeds bracht de pers berichten, waaruit bleek, dat gezamenlijk door Nederland en de republiek de ontwapening der bevolking zal worden uitgevoerd. Even opmerkelijk is in dit verband, dat de vorige week het gerucht van de terechtstelling van Tan Malakka door republikeinse kringen, zij het onder voorbehoud, werd bevestigd. Wij weten niet in hoeverre hem terecht het etiket „Trotskist” werd opgeplakt. Wij weten zelfs niet, maar vermoeden het wel, dat hij wat men noemt staats-socialist was. Vast staat dat hij zich keerde, zowel tegen de politiek van de Sukarno's, als tegen die van de Russisch ingestelde Muso. Vast staat ook, dat hij politiek een revolutionair was en mede door zijn staat van dienst in de arbeidersbeweging grote aanhang had of heeft.

Wanneer het bericht juist is, dat inhoudt, dat hij op last van de republikeinse militaire gouverneur van Oost-Java zou zijn gedood, dan tekent het zoals gezegd, de situatie.

Onder de nieuwe koers gaan de arbeiders- en boerenbeweging in Indonesië een ware tijd tegemoet. Maar altijd weer gaat de strijd der uitbuiters door.

DENKT U AAN
EEN PROEFABONNÉ?